

רע"פ 6785/14 - אריה אייבי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6785/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: אריה אייבי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 9.9.2014, בעפ"א 42794-04-14, שניתן על-ידי כב' השופט צ' גורפינקל

בשם המבקש: עו"ד חיים כהן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' גורפינקל), בעפ"א 42794-04-14, מיום 9.9.2014, אשר בגדרו נדחה ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופטת נ' תבור), בתו"ב 7066/11, מיום 3.2.2014, וגזר דינו מיום 9.3.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע של עבירות בניה ללא היתר, לפי סעיפים 145 ו-204(א) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה), ולתקנות התכנון והבניה (עבודה ושימוש הטעונים היתר), התשכ"ז-1967 (להלן: תקנות התכנון והבניה). מעובדות כתב האישום אשר הוגש נגד המבקש עולה, כי בין החודשים פברואר 2011, למאי 2011, או בסמוך לכך, ביצע המבקש, בעיר תל אביב-יפו ובמרחב התכנון שלה, עבודות בניה אשר טענות היתר על פי חוק. נטען, כי המבקש בנה קירות מבטון מזוין בחיפוי אבן, בצמוד לקירות החיצוניים של מבנה חד קומתי קיים. עוד נטען, כי המבקש בנה קיר בלוקים נוסף בין מבנים שכבר היו קיימים בנכס.

3. ביום 3.2.2014, לאחר שמיעת הראיות, הורשע המבקש בבית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו. בהכרעת דינו, זיכה בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקש מבחינת קיר הבלוקים בין המבנים הקיימים, אך הרשיע את המבקש בעבירה שעניינה בניית קירות מבטון בחיפוי אבן. בהכרעת הדין, הודגש, כי: "אין כל ספק כי יציקת הבטון וציפוי האבן מחוברים לקירותיו הישנים של המבנה בחיבור של קבע. כאשר מדובר בציפוי חיצוני של המבנה כולו, לא ניתן לומר גם כי מדובר בזוטי דברים בבחינת מסמר הנועץ בקיר, ואין לי אלא לקבוע כי מדובר בעבודה הטעונה היתר". בהמשך, דחה בית המשפט לעניינים מקומיים גם את טענותיו של המבקש לעניין קיומה של הגנה מכוח סעיף 208 לחוק התכנון והבניה. בנוסף, נקבע, כי אין מדובר בטעות במצב דברים כפי שטען המבקש. עוד קבע בית המשפט, כי לא הוכחה על-ידי המבקש הטענה בגין אכיפה בדרגות של הרשות, וכי לא קמה למבקש הגנה מן הצדק.

בית המשפט לעניינים מקומיים גזר את דינו של המבקש, ביום 9.3.2014. בגזר דינו, סקר בית המשפט את הנסיבות המצדיקות קביעת מתחם ענישה נמוך בעניינו של המבקש, ובהן: טיבה של הבניה, ובכלל זאת, העובדה כי מדובר ביציקת קורות בטון בצמוד לקירות קיימים, וככל הנראה לצורך התקנת חיפוי אבן דקורטיבי; הפסקת עבודות הבניה על-ידי המבקש עם קבלת הצו המורה על הפסקתן, והתפנותו של המבקש מן הנכס; תחום עיסוקו של המבקש בענף הבניה, אשר הביאו לבצע את העבירה; העובדה כי לא נגרם נזק של ממש כתוצאה מביצוע העבירה; היעדר עבר פלילי למבקש; והיותו אדם נורמטיבי ושומר חוק. בהתאם לכך, השית בית המשפט לעניינים מקומיים על המבקש את העונשים הבאים: קנס בסך של 7,000 ₪; אגרה בסך של 1,400 ₪; והתחייבות כספית בסך של 12,000 ₪, למשך שנתיים, להימנע מלבצע את העבירה בה הורשע. כמו כן, ניתן צו הריסה, המורה לוועדה המקומית לתכנון ולבניה בתל אביב-יפו, להרוס את הבניה שנבנתה על-ידי המבקש ללא היתר.

4. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים. ביום 9.9.2014, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין, בציינו, כי: "אילו דובר רק בהדבקת חיפוי חיצוני על קיר קיים, לא היה ניתן לראות בכך משום בניה המחייבת היתר, ודין המערער היה לזיכוי. אולם, לצורך ביצוע עבודות החיפוי, נעשתה עבודת בניה של ממש, ואם התקן של חיפוי מחייב ביצוע עבודות של בניה, כי אז לעבודות בניה אלה, ולא דווקא לחיפוי, יש צורך בקבלת היתר".

בית המשפט המחוזי דחה גם את ערעורו של המבקש על הקנס שהושת עליו וקבע, כי גובהו של הקנס אינו מבטא חריגה ממדיניות הענישה הראויה במקרים כגון דא.

הבקשה לרשות ערעור

6. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשתו טוען המבקש, כי נפלו מספר שגגות בפסק דינו של בית משפט קמא. הראשונה, בקביעותיו הסותרות לכאורה של בית המשפט המחוזי, לפיהן עבודות חיפוי אינן טעונות היתר בניה, אולם אם לצורך ביצוע עבודות חיפוי, "נעשתה עבודת בניה של ממש", כדוגמת יציקת בטון, כי אז מתחייב קבלתו של היתר כדין. הטעות השנייה, לטענתו של המבקש, עוסקת בקביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה לא הוכיח המבקש כי הרשות מבצעת אכיפה בררנית. נטען על-ידי המבקש, כי נוכח העובדה שהרשות לא הציגה מקרים בהם הוגש כתב אישום בגין עבודות חיפוי, למעט פסק דין אחד של בית המשפט לעניינים מקומיים, הגשת כתב אישום נגדו בגין עבודות החיפוי בצבע מהווה אכיפה בררנית. לבסוף, טוען המבקש כי שגה בית המשפט בכך שלא התייחס להיותה של הרשות גוף שלטוני המנצל את מעמדו לרעה, לשם השגת יתרון בסכסוך אזרחי שהתנהל בין המבקש למשיבה בעניין הבעלות בנכס.

דין והכרעה

7. בפסיקותיו של בית משפט זה חוזרת ונשנית ההלכה, לפיה לא על נקלה תינתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", ורק במקרים בהם הבקשה לרשות ערעור מצריכה הכרעה בשאלה משפטית מהותית, אשר חורגת מעניינים הפרטי של הצדדים, או במקרים חריגים ונדירים בהם מתגלה עיוות דין או אי-צדק כלפי המבקש, ייעתר בית המשפט לבקשה כגון דא. (רע"פ 6515/14 נהרי נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש (27.10.2014); רע"פ 5423/14 קופרמן נ' מדינת ישראל (29.9.2014); רע"פ 5385/14 ויסמן נ' מדינת ישראל (2.9.2014)). לאחר שעיינתי בבקשה שלפניי ובנספחיה, לא מצאתי כי יש בטענותיו של המבקש דבר החורג מענייני הפרטי, ואף לא מתעורר, במקרה דנן, חשש לעיוות דין כלפי המבקש. בהתאם לכך, הבקשה לרשות ערעור איננה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה, כאמור, ודינה להידחות.

8. בנוסף, חלקים גדולים מן הבקשה שלפניי מהווים העתק מדויק של הודעת הערעור, שהוגשה לבית המשפט המחוזי. ברע"פ 6615/13 שווקי נ' מדינת ישראל (29.10.2013) ציינתי, כי:

"הגשת בקשה לרשות ערעור, המהווה העתק מדויק של הודעת הערעור אשר הוגשה לבית המשפט המחוזי, מחטיאה את מטרתו של הליך זה ואת התפיסה העומדת מאחוריו. בית משפט זה הדגיש בהזדמנויות רבות, כי הליך רשות הערעור לא נועד לשמש כ-"מקצה שיפורים" לפסיקותיהן של הערכאה הדיונית וערכאת הערעור [...] תכליתו של הליך רשות הערעור הוא לפתוח את שערי בית משפט זה באותם מקרים מיוחדים וחריגים, שבהם קיימת הצדקה לכך, בשל חשיבותו הציבורית של הנושא והשלכותיו המשפטיות על מקרים רבים אחרים, למרות שהעניין נדון בשתי ערכאות קודמות. לפיכך, בקשת רשות ערעור אשר מעלה, באופן גורף, טענות

שנבחנו ונדחו על-ידי הערכאות הקודמות, אינה מתיישבת, ככלל, עם תכליתו של הליך רשות הערעור, ואינה עומדת בתנאי הסף הדרושים לשם קבלת רשות לערער".

מנימוקים אלו, דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.

9. בבחינת למעלה מן הצורך, מצאתי לנכון להידרש בקצרה לגופו של עניין. לאחר שעיינתי בהכרעותיהם של בית המשפט לעניינים מקומיים ושל בית המשפט המחוזי, מצאתי כי בדין נדחו טענותיו של המבקש כנגד הצורך בהיתר בניה לשם ביצוען של עבודות החיפוי. תמוה בעיני, כיצד המבקש, אשר עוסק שנים בתחום הבניה, טוען כי יציקת בטון בצידו החיצוני של בניין ובצמוד לקירות מבנה קיים, אינה מחייבת היתר בניה. יתר על כן, טענותיו של המבקש, באשר לאכיפה בררנית ולשימוש לרעה בסמכות שעושה העירייה, נטענו כלאחר יד, ומבלי שהובאו ראיות לחיזוקן. עוד לעניין טענתו החוזרת של המבקש לפיה הרשות מבצעת אכיפה בררנית, אציין כי טענה זו נעדרת כל בסיס משפטי, שכן מכתב האישום עולה בבירור כי האשמה המיוחסת לעורר היא בגין ביצוע עבודות בניה ללא היתר המתחייב מן הדין, ולא דווקא בשל חיפוי האבן.

10. משלא מצאתי מקום לדון בעניינו של המבקש ב"גלגול שלישי", דין בקשת רשות הערעור להידחות.

ניתנה היום, ה' בחשוון התשע"ה (29.10.2014).

ש ו פ ט